

Antysemityzm w Polsce: praktyczne wytyczne

1. Antysemityzm to uprzedzenie wyrażające się w zachowaniach, które szkodzą lub mają zaszkodzić Żydom jako takim.
2. Takie zachowania mogą być skierowane także przeciw organizacjom, obiektom i symbolom żydowskim lub tylko uznawanym za żydowskie, a nawet przeciw osobie nie będącej Żydem lub organizacji nieżydowskiej, jeśli wynikają z przekonania, że służy ona Żydom.
3. Antysemickie uprzedzenia obejmują zwłaszcza:
 - a. przypisywanie Żydom jako zbiorowości wrogich intencji;
 - b. przekonanie, że te wrogie intencje Żydzi realizują często poprzez skryte, spiskowe działania;
 - c. przypisywanie Żydom zbiorowej odpowiedzialności za różne zbrodnie i nieszczęścia;
 - d. negowanie, pomniejszanie lub usprawiedliwianie zbrodni dokonanych na Żydach, w tym w szczególności Zagłady;
 - e. stosowanie innych zasad do oceny działań Żydów bądź państwa Izrael niż do oceny działań innych grup lub państw będących w podobnej sytuacji.
4. W Polsce antysemickie uprzedzenia obejmują w szczególności przekonania, że Żydzi:
 - a. są dwulicowi i chciwi;
 - b. kolaborują z wrogami Polski;
 - c. zbiorowo odpowiadają za śmierć Jezusa, za zbrodnie na Polakach lub za rządy komunistyczne;
 - d. wykorzystują historię Holokaustu do realizacji własnych celów;
 - e. zagrażają publicznej moralności;
 - f. używają lub w przeszłości używali krwi chrześcijan do tajnych obrzędów.

Antysemityzm to żywy zbiór uprzedzeń, czasem wzajemnie sprzecznych, które zmieniają się pod wpływem czynników politycznych, społecznych i kulturowych.

5. Wszystkie zachowania antysemickie są społecznie szkodliwe, zaś niektóre z nich są także przestępstwami. Polskie prawo karze antysemickie akty przemocy fizycznej i psychicznej, w tym groźby i akty wandalizmu, nawoływanie do nienawiści wobec Żydów, znieważanie całej społeczności lub poszczególnych osób – ze względu na prawdziwe lub wyobrażone żydowskie pochodzenie, jak również negowanie Zagłady.